

NGA Y VỀ

Mình đã trở về Đà Lạt sau gần hai mươi năm xa cách. Đà Lạt đón mình trong cái lạnh sắt se của những ngày cuối Đông. Bà n bè đón mình trong vòng tay ấm áp thân tình.

Đà Lạt đổi thay thật nhiều... Nhà cửa đã mọc lên san sát vô tận... Những đồng đúc hẻo lánh. Đồi núi như thu hẹp lại... Chỉ có cây cỏ, lá hoa của Đà Lạt vẫn cho mình cảm giác thân yêu như ngày nào. Con đường quanh co từ đèo Prenn về phố vẫn vẫn cao những hàng thông xanh ngắt. Ôi! Con đường ngày xưa mình lên xuống mỗi tuần Tùng Nghĩa - Đà Lạt! Mình nhớ từng khúc quanh, từng buổi lau, buổi cỏ bên đường...

Hạnh phúc biết bao mình lại được nghe tiếng thông rì rào, thông reo vi vu trong gió... Những cơn mưa yêu... yêu những xanh, mây trắng... Pongour ngày mình trở lại. Dòng thác bạc vẫn réo gọi từ xa... tung bọt trắng xóa cao một vùng núi bao la hùng vĩ... rồi Suối bạc, Suối vàng, Suối tiên, Suối Tía... Thiên nhiên vẫn xinh đẹp, dễ thương, tuyệt vời....

Một buổi sáng tinh mơ, trên con đường từ Tram Hành về Phan Rang. Không dẫn lòng trở về thiên nhiên quá quyến rũ... Mình đã ngỡ ngàng tài xế đang xe trên đèo Ngoạn Mục. Cảm giác thông xanh ấm mình trong sương mù ban sáng... Sương mây hoà lẫn, huyền ảo như bông lai tiên cảm... Dã quỳ vàng ấm hiên trên những sườn đèo, nhấp nhô những lòng thung xa... Mình đã ngỡ ngàng xúc động, chật ngất niềm thương yêu từ hào về một quê hương vô vàn nên thơ: Đà Lạt của mình... Vàng, Núi đây Đà Lạt vẫn nguyên là Đà Lạt xưa, lãng đãng mây, sương mờ nhạt, lạnh sắt se... “Thành phố buồn lắm rồi này...” Tôi vẫn năm xưa còn vẫn đến đây giờ. Thành phố của mang mình cảm một thời niên thiếu. Thành phố chứng kiến ngày mình lớn khôn trở thành... cho mình thật nhiều yêu thương mà ngọt...

Đà Lạt của mình vẫn còn đó với thác cao, lũng sâu, với thông reo, với dã quỳ, với một ít sương mờ ban sáng... và còn nữa, ngôi trường ngôi đờm với biết bao nỗi vui buồn của ngày xưa thân ái có nhiều đổi thay, những sao ngày về vẫn mang đến cho mình cái cảm giác thân thương như chưa xa trường lâu lắm...

Đường làng yên nhìn trường cũ, bao nỗi nhớ ùa về khuấy động lòng tim. Trường mình đây! Cô, Thầy, bà n bè thân mến năm xưa giờ ở đâu? Những ai đi? Keo...? Buồn đến xót xa!.. Những có lẽ không có nỗi xót xa nào bằng khi trở lại căn nhà cũ. Cái cảm giác mất mát lớn lao làm lòng chùng xuống. Còn đâu cái thoáng đãng do của ngày xưa. Nhà, vườn từ đó rộ lên thành thung, giờ nghe tiếng rì rào kín bí tưng. Làng yên nhìn rào bìm bịp che kín khoa học bên hông nhà, chim nhữ vô cùng ông anh cảm. Anh đã đi xin giống hoa bìm màu xanh, tím mang về một giống, trồng một giàn hoa tím đẹp biết bao nhiêu. Qua bao năm tháng hoa vẫn còn, còn lan nhanh, mọc che kín cảm ngôi nhà vẫn không có ai chăm sóc, cắt tỉa. Tôi ngạc nhiên giàn hoa của anh! Tôi ngạc nhiên căn nhà xưa của mình giờ hoang vắng gần như vô chủ. Tôi ngạc nhiên cho ta lần trở về thăm lại nhà xưa chỉ biết đứng ngoài nhìn vào... rồi để nước mắt rơi rơi...

Mình đã trở về đây mãi cho bạn bè ta oán, thông báo trở về: “Mày sẽ thất vọng về Đà Lạt ngày nay nhé !” Mình biết cái xót xa của người Đà Lạt khi nhìn thấy có những đồi thay với chiều hướng đi xuống... Đà Lạt bị “đô thị hoá” quá nhiều. Đà Lạt hết th, hết mô ng nh x a...và th t nhiều th t nhiều cái làm đau lòng người Đà Lạt...

Dù Đà Lạt có đồi thay nhiều... Dù “em” không còn dáng nét xưa nh ng trong ta em vẫn luôn hiên hữu, vẫn đẹp di u dàng... Những người Đà Lạt mà mình yêu vẫn hoài hoài trong nỗi nhớ... Thành phố thân thơ ng ấy vẫn ngâ p đây trong ngăn tim bé nhỏ của mình. Mình muốn nói với Đà Lạt hằng trăm ngàn lần rằng mình yêu em lắm. Yêu vô cùng Đà Lạt của ta i....

Forget Me Not Dalat

